

MUZIKTALENT Wim Roma (81) brengt zijn eerste album uit

Laat opa die liedjes maar gewoon zingen

door **Wendy van den Hurk**

VLISSINGEN – Ze stonden wel eens vreemd te kijken in de studio, die beroepsartiesten die hun liedje zo gepolijst mogelijk inzongen, steeds opnieuw en dan zo'n amateurtje uit Vlissingen, dat het in één keer lukte. Geen kuchje of niks.

Dat amateurtje, zoals Wim Straver zichzelf omschrijft, is echter zo'n amateur nog niet. Hij heeft smartlappen geschreven voor onder andere De Deurzakkers, De Jantjes („Toedeloe, toedeloe, toedeloe, ik ben bezeten van Lou-Lou, tiedelie, tiedelie, tiedelie, ik ben zo blij als ik haar zie”), Jan Boezeroen, Cock

van der Palm en Henk Montfoort. Gewoon op zolder, bandrecordertje bij de hand, beetje fluiten, zingen. „Net als Frans Bauer. Het ging gewoon vanzelf.” Nu, 35 jaar later, heeft Wim Roma, zoals zijn artiestennaam luidt, eindelijk een eigen cd'tje uitgebracht. Wim zelf had niet verwacht dat

het er ooit nog van zou komen, laat staan op zijn 81e - al zou je hem dat er niet voor geven. Maar het was Radio Hollandio die hem op het idee bracht. „Daar hoorde ik een paar jaar geleden eens wat nummers van mijzelf voorbijkomen. *O Eliza* en *Wacht op mij Belinda*. Ik heb gelijk een mailtje

gestuurd met de vraag of ik er nog meer zou sturen. Dat wilden ze wel. Nu hebben ze er vier, die regelmatig worden gedraaid.” Zo begon het weer te kriebelen. Wim ging weer schrijven, achter zijn keyboard, en kwam toevallig op een verjaardagsfeestje in contact met Henk Bernhardt, een pro-

ducent/musicus uit Hengelo. Het klikte, muzikaal zeker. Bernhardt, die op het drumstel na alle instrumenten beheerst, was bereid de muziek de componeren en het album uit te brengen. Samen zouden ze op zoek gaan naar artiesten om de liedjes te zingen. Wim: „Hoe heet die krullebol nou? Die bij Tros op dat plein? Kroes, Wolter Kroes. En Jannes, Grad Damen. Maar toen ik de liedjes voorzong, klonk dat eigenlijk best aardig. We besloten dat ik het net zo goed zelf kon doen.” En zo geschiedde. Na twee jaar is het album er, *Laat opa maar schuiven*. Zo heet ook de titelsong, met daarin de volgende verse:

*Hij zit ook al op Facebook en ook Hyves is hem bekend,
hij vindt een potje twitteren een fluitje van een cent.
Hoe of het zo is gekomen, dat is een goeie bak,
nadat hij zijn geraniums het raam uit had gekwakt.*

Het zou zomaar een carnavalskruiker kunnen worden. Wim knikt bevestigend. „Mijn stijl is cabaretesk. Liedjes over hoeveel je van iemand houdt, dat kunnen we allemaal. Ik onderscheid me liever.” Dat deed Wim al, toen hij in de jaren zestig zijn muziekcarrière niet doorzette. „Ik zag te veel jongens na één hit in een dip belanden en vervolgens aan de drank. Nee, dan stond ik toch liever langs de zijlijn. Overdag had ik mijn werk als vertegenwoordiger van breiwol en later in herenmode, in mijn vrije tijd dook ik de televisie- en radio-studio in. En ook maar bij vlagen hoor, en altijd nam ik mijn vrouw en dochters mee. Prachtig was dat. Liepen we daar tussen André van Duin en Willy Alberti. Ha, ik weet nog dat Willy Alberti tegen mij zei: jij kunt je teksten ook niet onthouden hè. Hij zag mij spieken op het blaadje achter op mijn gitaar. Maar ja, hij had geen gitaar!” Op televisie bij de Tros -in de tijd dat dat slechts een paar uitverkorenen overkwam-, zijn plaatje als Treiterschijf: Wim heeft het toch maar mooi allemaal meegemaakt. *Laat opa maar schuiven...* ligt voor 11.95 euro bij de Primera in Vlissingen. Er zijn er vijfhonderd gedrukt.

Een tijdje heeft Wim Roma, in Vlissingen gewoon Straver, samen met Jan Verwey het duo De Vlissingers gevormd. Dat trad indertijd op in Hotel Britannia.

Foto **Ruben Oreel**

